

KONSTNÄR I VOLYM

ANNA RENSTRÖM

Bor och arbetar i Nordingrå. Arbetar med måleri, objekt och installationer. Utbildning vid Konsthögskolan i Umeå 1993-98. Tidigare bl.a. Konstskolan i Sundsvall 1989-90.

Kommande utställning: Galleri Marianne Ahnlund, Umeå, september 2004. Till hösten blir hon också klar med två utsmyckningar i Kramfors, den ena på vårdcentralen, barn- och ungdomspsykiatrin, den andra på den öppna förskolan.

FEM FRÅGOR TILL ANNA

Naturen i Nordingrå och Höga Kusten är nog ett av de mest attraktiva och samtidigt mest "konstbelastade" miljöerna för en konstnär. Har landskapet du bor i någon betydelse för ditt arbete, och i så fall, på vilket sätt?

I dagsläget sätter naturen inga tydliga spår i min konst, möjligtvis på ett mer subtilt sätt. Där jag bor, omgiven av berg, stoppas blicken lätt upp av de branta sluttningarna. Kanske gör det att målningens tvådimensionella yta blir mer framträdande.

När jag flyttade till Nordingrå 1998, då till Näs, gjorde jag en lång serie "Träd målningar". Jag satt på olika platser i skogen runt omkring mig och målade. Den serien blev lika mycket ett minne av barndomens bilresor till västerbotten som ett porträtt av ett Nordingrålandskap.

I mitt val av bostadsort har jag inte påverkats av att Höga Kusten skulle vara "en konstbelastad miljö" utan det är mer en tillfällighet att jag hamnade här. Jag är gift med en värmlänning och han uppskattar landskapet fullt ut och ser det med nya ögon. Det är förstås tillfredställande att återupptäcka en plats som länge haft en låg status och i närområdet verkar Ådalen vara just en sådan plats.

Du har gjort några slags förgyllande objekt i brons, som ringen runt trädstammen vid Galleri Stefan Andersson i Umedalen ("Alliansring") och de sex 80 cm höga bronsskedar ("Born with a golden spoon") som visades i Milano 2001. Vilka tankar har du kring objektet/skulpturen som metafor?

När jag tycker att ett konstverk är bra, tänker jag i första hand inte på teknik, material eller uttrycksform. Det viktiga är att jag på något sätt berörs. Därför har jag inga speciella tankar om objektet eller skulpturen som bildligt uttryck. Jag kan förstås konstatera yttre skillnader som att dessa har tre dimensioner. Eftersom innehållet i verket och kommunikationen med betraktaren är så oerhört mycket mer komplext än så, är variationerna mellan uttrycksformerna av underordnad betydelse.

Vad det gäller mina skulpturer har de skiljt sig från målningarna på så sätt att resultatet i högre grad har byggt på en idé, än på ett hantverksmässigt avtryck från min sida. Ett tydligt exempel på det är "Alliansring".

Du verkar ha ett speciellt intresse för porträttet som konstnärlig uppgift. Både naturalistiskt "föreställande", och som möten i dubbelporträtt mellan realism och abstraktion.

Vad är det i porträttet som lockar dig?

Mina verk har ofta handlat om barndom och mänskliga relationer. Därför har det blivit naturligt att också avbilda människor. Bilden av ett ansikte avspeglar sig i betraktarens, sinnesstämningar igenkänns.

Jag fick intrycket att dina installationer vid läns museet 2001 och Kramfors Konsthall 2002 till stor del handlade om barndomen, tiden, relationer och förändringar. Paret dokumentation och fiktion möttes eller bröts upp på olika sätt. Hur ser du på möjligheterna/svårigheterna att konstnärligt gestalta "osynliga" sociala och psykologiska processer?

Utgångspunkten i mina verk är ofta intuitiv. Ämnet berör något i mitt dagliga liv. Efter den första känslan försöker jag förstå innebörden i tankegångarna och skapa en sorts logisk grund som kan motivera mig att ta mig an en lång och krävande arbetsuppgift. Jag har stark tilltro till den första känslan och kanske är det den som gör att mina verk ofta "gestaltar osynliga sociala och psykologiska processer". Mitt känsleregister är inte unikt. Jag är förvissad om att andra kan identifiera och känna igen sig i mina verk. Mitt engagemang avspeglas i det jag gör och det berör betraktaren.

Man tror ju gärna att det krävs närhet till storstadscentra och dess institutioner och kontaktnät för att fullt ut kunna jobba som samtidskonstnär. Å andra sidan kan man säga att du faktiskt representerar en bit av samtidskonsten utifrån en mera platsradikal innebörd (globalt - lokalt), den som förlägger sin verksamhet i "periferin" men via dagens teknik samtidigt kan befinna sig i "centrum" och därigenom arbeta med dubbla perspektiv? Kort sagt, hur funkar det för dig att leva och arbeta i glesbygden som konstnär (i samtiden)?

Grundläggande för en konstnär är att ha en vardag som möjliggör att man kan vara verksam som konstnär. För mig är det självklart att alla platser kan hysa ett intressant konstnärskap.

Jag ser ingen konflikt i att vara en samtidskonstnär och bo i en glesbygd. Jag gissar att det är stadsbons bild av glesbygden som är förlegad. Man kan ju t.ex. fråga sig vem som definierar vad som är centrum och vad som är periferi? Innehållet i mitt liv stämmer i många avseenden överens med stadsbons. Idéer och tankar genomsyrar hela samhället och via TV, datorer o.s.v. har vi alla samma tillgång till information.

Det är väldigt individuellt var man kan utvecklas och verka. För mig har landsbygden inneburit många fördelar. Jag bor på en plats där jag trivs, tillsammans med man och barn och har fantastiska arbetslokaler som vi aldrig hade haft råd med i en storstad. Efter alla år på konstskolor är det en lättnad att jobba mer självständigt. Det passar mig bra att bo avskilt. Det är förstås viktigt att ha ett fungerande kontaktnät, men ett sådant kan upprätthållas även från min geografiska position. Enda nackdelen är att det är långt till större utställningar, men det är väl mer ett norrländskt och i viss mån svenskt problem än ett glesbygdsproblem.

Intervju: Jan K Persson